

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/155/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120213985
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120213985.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu: Q. B., K..XX.XX.XXXX, Z. XXX/X, XXX XX B. Š., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár s.r.o., advokátom, Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, org. zl. BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkáč, s.r.o., Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o primerané finančné zadostučinenie 300 Eur s príslušenstvom, takto:

rozhodol:

I. Zrušuje platobný rozkaz Okresného súdu Prešov číslo konania 15Csp/155/2020-38 zo dňa 15. januára 2021.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 300 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresného súdu Prešov dňa 11.12.2020 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorá z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí bola postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Uvedená skutočnosť mala za následok to, že žalobca ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade tejto zmluvy (t.j. iba istinu poskytnutého úveru). Predmetná zmluva okrem chýbajúcich náležitostí vykazovala aj ďalšie rozpory s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, nakoľko obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky vytvárajúce hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami žalobcu a žalovaného v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že žalobca uhradil na predmetnú zmluvu finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok čím na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu a zároveň vzhľadom na to, že predmetná zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, sa žalobca ako spotrebiteľ obrátil s poskytnutím ochrany na Okresný súd Prešov, kde sa medzi ním a žalovaným viedlo konanie pod sp. zn. 16Csp/41/2016. Vyššie uvedené konanie bolo právoplatne skončené v prospech spotrebiteľa a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/95/2017-110 zo dňa 13.02.2018, a ktorým súd

uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu vo výške 1.234,73 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Dôvodmi pre ktoré súd vyhovel žalobe spotrebiteľa vo vyššie špecifikovanom konaní bolo najmä to, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozhodnutiach. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na nižšie citované ustanovenie zákona vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Citované ustanovenie § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie poukazujeme na nižšie uvádzané rozhodnutie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcovia ako spotrebiteľia úspešne uplatnili na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď ich žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnili tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Na základe vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. V prejednávanom prípade je táto podmienka splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.234,73 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalovaného,

ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, máme za to, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenia zo strany súdu. Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti v spojení s ustanovením § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, žalobkyni vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenia, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich jej z predpisov na ochranu spotrebiteľa ako aj vzhľadom na to, že z jej strany došlo aj k naplneniu podmienky úspešného uplatnenia porušeného práva na súde. Žalobca si touto žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 Eur zo strany žalovaného. S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5) zákona o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávacom prípade je naplnené a potvrdené právoplatnými rozhodnutiami Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do ďalších zbytočných a časovo aj psychicky náročných konaní pred všeobecným súdom, v ktorom súd právoplatne deklaroval porušenie práv spotrebiteľa v dôsledku už vyššie zmieneného, si spotrebiteľ uplatňuje finančné zadosťučinenie v sume 300 Eur, ktoré vzhľadom na vyššie uvedené považuje za primerané. V prípade pochybností pri aplikácii zákona o súdnych poplatkoch musí byť uprednostnený ten výklad, ktorý je v prospech poplatníka - NS SR 4Cdo/268/2005. Žalobca poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 23.06.2010, vydané pod sp. zn.: 17Co/33/2010. Obdobný názor zaujal aj Krajský súd Prešov vo svojom rozhodnutí zo dňa 13.09.2011, vydanom pod sp. zn.: 20Co/119/2011, v ktorom krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu, ktorým zastavil konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia pre nezaplatenie súdneho poplatku spotrebiteľom. Krajský súd ustálil, že spotrebiteľ je priamo zo zákona od súdnych poplatkoch (§ 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb.) oslobodený vo všetkých sporoch, ktoré vznikli zo spotrebiteľskej zmluvy a aj v každom konaní, ktoré má (v rovine nárokov) svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Aj právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré uplatňuje spotrebiteľ od dodávateľa je právom podľa osobitného predpisu v súlade s ustanovením § 3 ods.5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 30.05.2011, vydané pod sp. zn.: 9Co/132/2011. Na základe uvedeného je žalobca oslobodený od platenia súdneho poplatku.

3. Žalobca k žalobe pripojil nasledujúce listiny: rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/95/2017-110 zo dňa 13.02.2018, rozsudok Okresného súdu pre Prešov sp. zn. 16Csp/41/2019 zo dňa 07.02.2017, predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 04.02.2020.

4. Okresný súd Prešov v konaní vydal platobný rozkaz sp. zn. 15Csp/155/2020 zo dňa 15.01.2021, proti ktorému žalovaný včas podal odpor. V dôsledku včas doručenému odporu súd s poukazom na § 567 ods. 3 Civilného sporového poriadku zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu.

5. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v odpore doručenom Okresnému súdu Prešov 08.02.2021, v ktorom uviedol, že: žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by jeho konaním žalovaného vznikla akákoľvek fyzická, psychická alebo morálna ujma, ktorá zakladá nárok na peňažnú satisfakciu a žalovanému nie je zrejmé, na základe čoho si žalobca tento nárok uplatnil. Žalovaný má za to, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie sa má posudzovať individuálne podľa okolností prípadu a v predmetnom prípade nedošlo ku splneniu podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Žalobca opomína skutočnosť, že z kreditnej karty, ktorú jej žalovaný poskytol, opakovane čerpal peňažné prostriedky v rozsiahlom časovom období - od roku 2007 do roku 2016. Vo všeobecnosti je možné konštatovať, že zadosťučinenie má povahu nápravy, resp. kompenzácie za spôsobenú ujmu, či za porušenie práva, pri zohľadnení skutočnosti, že k zásahu spočívajúcim v porušení dochádza jednostranne na základe činnosti jedného subjektu bez pričinenia sa iného subjektu. Druhej strane je teda následkom zásahu do práv poskytnuté okrem náhrady škody aj zadosťučinenie. Ten nárok získava teda tým, že k porušeniu došlo bez porušenia z poškodenej strany.

Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že žalobca svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie neodôvodnil a nepreukázal ho tvrdeniami ani dôkazmi, čoho dôsledkom by malo byť zamietnutie žaloby. Súdna prax uvádza, že „priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých

prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu.“¹ Z inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva, že má povahu sekundárnej kompenzácie, pretože povahu zadosťučinenia v prípade porušenia práva, má samotné pôvodné rozhodnutie súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej. Žalovaný taktiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca sám požiadal žalovaného o uzatvorenie Úverovej zmluvy, žalovaný žiadnym spôsobom nenútil žalobcu k uzatvoreniu Úverovej zmluvy ani k čerpaniu peňažných prostriedkov. Žalobca sa mal možnosť oboznámiť s celým obsahom Úverovej zmluvy, ako aj so zmluvnými podmienkami. Žalobca opakovane a počas dlhšieho obdobia z kreditnej karty čerpal bez toho, aby namietal, že mu toto čerpanie nevyhovuje, resp. že s ním nesúhlasí. Aj tieto skutočnosti by mali byť prvkom pri hodnotení uplatneného nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Požadovanú výšku finančného zadosťučinenia 300 Eur nemožno v žiadnom prípade považovať za primeranú. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia nemožno v predmetnom prípade určiť, vzhľadom k tomu, že rozsah ujmy nebol žalobcom žiadnym spôsobom preukázaný. Z vyššie uvedeného vyplýva, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia možno stanoviť podľa závažnosti vzniknutej ujmy, a to tak, že čím závažnejšia ujma vznikla, tým by mala byť čiastka finančného zadosťučinenia vyššia. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, aká ujma jej konaním žalovaného vôbec vznikla. Súdna prax uvádza, že „pri určení primeranosti finančného zadosťučinenia však súd musel prihliadať nielen na porušenie práva navrhovateľa, ako osoby, ktorý úspešne uplatnil svoje právo, ktoré bolo porušené, ale bolo potrebné skúmať aj správanie sa takto poškodenej osoby“ a „cieľom odporcu ako podnikateľa je dosahovanie zisku, a teda je vylúčené, že za iných okolností by do zmluvného vzťahu s navrhovateľom vstúpil. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, v čom má primerané finančné zadosťučinenie spočívať. Neuniesol dôkazné bremeno, ktoré zahŕňa nielen povinnosť tvrdenia ale aj dôkaznú povinnosť. Nepreukázal odôvodnenosť samotného uplatňovaného nároku ani jeho požadovanú výšku. Nemajetkový nárok nemožno vyčíslieť s odkazom na majetkový nárok.“ Pri určovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie a jeho výšky, teda treba skúmať nielen okolnosti na strane postihnutej osoby, ale aj na strane pôvodcu neoprávneného konania a skúmať podiel konania pôvodcu aj postihnutej osoby na vzniku neoprávneného zásahu. Žalovaný si nie je vedomý skutočnosti, že by v predmetnom prípade došlo na jeho strane k okolnostiam, ktoré na základe vyššie citovaných ustanovení, zakladajú nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca sám požiadal žalovaného o uzatvorenie Úverovej zmluvy a na základe svojho vlastného rozhodnutia opakovane a počas dlhšieho časového obdobia z kreditnej karty aj čerpal. Žalovaný je toho názoru, že v danom prípade nie je namieste priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je navyše uplatnené v neprimeranej výške 300 Eur. Požadovaná výška nie je odôvodnená žiadnymi relevantnými skutočnosťami. V danom prípade je žalovaný toho názoru, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je nedôvodný. Napriek tomu a v záujme hospodárnosti konania, žalovaný vznáša námietku premlčania, keďže nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je premlčaný. Z bodu 1. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 07.02.2017, č.k. 16Csp/41/2016, vyplýva, že žalobca podal žalobu dňa 11.08.2016.

Z toho je možné vyvodiť, že už v čase podania žaloby o zaplatenie 1.234,73 Eur s prísl. mal k dispozícii všetky informácie, relevantné pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov žalovaný žiada, aby súd zrušil platobný rozkaz zo dňa 15.01.2021, č.k. 15Csp/155/2020-38, a vo veci nariadil pojednávanie. Ďalej žalovaný žiada, aby súd po vykonaní dokazovania vydal rozsudok tak, že súd žalobu zamietá a žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Žalobca sa k žalobe vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Prešov 24.03.2021, v ktorom uviedol, že žalovaný uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, žeby konaním žalovaného vznikla akákoľvek fyzická, psychická alebo morálna ujma, ktorá zakladá nárok na peňažnú satisfakciu a žalovanému nie je zrejmé, na základe čoho si žalobca tento nárok uplatnil. Z uvedeného vyjadrenia žalovaného (ktoré je v jeho odpore niekoľkokrát opakované) možno vyvodiť, že žalovaný vychádza z neaktuálnej právnej úpravy, nakoľko súčasná platná a účinná právna úprava nároku primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľa vypustila podmienku preukázania ujmy spotrebiteľa o čom svedčí nasledovné: Uvedené tvrdenie žalovaného o podmienke preukázania ujmy spotrebiteľa preto považujeme za zavádzajúce a neaktuálne. V zmysle podmienok stanovených ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., sa na vznik takého práva explicitne vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, ktoré predchádza vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, kde pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba

rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, zruší rozhodcovský rozsudok, určí neprijateľnú zmluvnú podmienku a pod. ako to vyplýva aj z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Z citovaného rozhodnutia NS SR vyplýva, že zákon žiadnu inú podmienku ako úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti nevyžaduje, a teda ani podmienku preukázania konkrétnej ujmy spotrebiteľa, nakoľko podľa slov NS SR by to bolo „nereálne“. Jediným kritériom pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je „primeranosť“, ktorá je kľúčová a ktorej posúdenie je dané do kompetencií súdu, ktorý o výške primeraného finančného zadosťučinenia rozhoduje. Je preto celkom nesprávna argumentácia žalovaného, ktorá smeruje k povinnosti žalobcu preukázať ujmu za ktorú sa mu má priznať primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko takúto povinnosť žalobca vo vzťahu k uvedenému nároku podľa platnej a účinnej právnej úpravy v súčasnosti nemá. Pre úplnosť je nutné dodať, že ak žalovaný ako jednu z podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie považuje preukázanie ujmy neaplikuje na prejednávaný prípad správnu časovú verziu citovaného ustanovenia a to vzhľadom na to, že za úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa možno považovať až dátum nadobudnutia právoplatnosti Rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/95/2017-110 zo dňa 13.02.2018, a ktorým súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu vo výške 1.234,73 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Na prejednávané konanie tak celkom logicky je nutné aplikovať ustanovenie § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. s účinnosťou k dátumu právoplatnosti tohto rozhodnutia, a teda časovou verzou predpisu, ktorá už pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy, či preukázanie spôsobilosti daného porušenia takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť.

Pre podrobnejšie rozlíšenie vyššie uvedeného poukážeme na nasledovné: Z uvedeného vyplýva, že jediným kritériom posúdenia výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa. Napriek tomu žalobca vymedzil už v podanej žalobe celkom logicky a odôvodnenie od čoho odvodzuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, a to aj s prihliadnutím na to, že si neuplatňuje ani len 25 % z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia. Dovoľujeme si poukázať na to, že v obdobných prípadoch súdy priznávali spotrebiteľom sumy primeraného finančného zadosťučinenia až do výšky 100 % z úspešnej vymoženej výšky bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti poukážeme napríklad na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016, 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, 7Co/49/2018 a 21Co/31/2018. Žalobca si podanou žalobou uplatňuje sumu vo výške 300 Eur, ktorej sa podanou žalobou domáha. Žalovaný silene navodzuje dojem o nutnosti vzniku ujmy (ako podmienky vzniku nároku primeraného finančného zadosťučinenia) a potrebe vysvetlenia "za čo konkrétne sa primerané finančné zadosťučinenie ako satisfakcia má priznať". Žalobca k uvedenému uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má priznať za "úspešné uplatnenie práva na súde". Ak by zákon vyžadoval iné podmienky vzniku nároku tak by ich súd skúmal. Avšak jedinou podmienkou je úspešné uplatnenie práva na súde, ktoré žalobca preukázal. Názor žalovaného nie je právnou normou definujúcou podmienky vzniku právnych nárokov. Aj napriek uvedenému a „nepotrebe“ vzniku ujmy na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie žalobca uvádza že ujma žalobcovi vznikla. Okrem toho je nutné konštatovať, že primeranosť ako definičný znak určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je nikde v zákone presne definovaná, preto sa nedá špecifikovať či jednotne vyčíslieť tak ako si to predstavuje žalovaný, ale v konečnom dôsledku závisí na posúdení samotného súdu. Ako sme uviedli vyššie, na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie sa nevyžaduje preukázanie vzniku ujmy, napriek tomu si žalobca dovoľuje tvrdiť, že ako spotrebiteľ utrpel ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý mu predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie, a jedinou obranou žalobcu potom bolo obrátiť sa s ochranou priamo na súd za účelom ochrany svojich majetkových pomerov. Celý tento zdĺhavý a náročný postup trvajúci roky, bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, iba umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu. Zároveň poukážeme na to, že primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané práve do kompetencie súdu, kde v obdobných prípadoch súdy priznávali neraz podstatne vyššiu sumu. Z uvedeného dôvodu trváme na to, že suma vo výške 300 Eur je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, dlhotrvajúceho procesu hájenia jeho práv, ekonomickej a majetkovej neistote v dôsledku predchádzajúcich konaní, primeraná. Žalovaný uvádza: „Žalobca opomína skutočnosť, že z kreditnej karty, ktorú jej žalovaný poskytol opakovane čerpana peňažné prostriedky v rozsiahlom časovom období...“ Predmetným

tvrdením sa žalovaný snaží preniesť zodpovednosť za porušenie predpisov na ochranu spotrebiteľa na spotrebiteľa, pričom uvedené by možno malo relevanciu v konaní, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, nie však vo fáze, keď súd právoplatne deklaroval porušenie práv spotrebiteľa a preto veriteľa (žalovaného) zaviazal k vráteniu bezdôvodne získaných majetkových finančných prostriedkov na úkor spotrebiteľky. Súd by tak nepostupoval, ak by sa žalovaný nedopustil porušenia zákona, teda nezískal by tento majetkový prospech bez právneho dôvodu, a preto mu uvedenú povinnosť uložil. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/95/2017-110 zo dňa 13.02.2018 súd deklaroval porušenie žalobcovho práva žalovaným a v merite veci rozhodol o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä ustanovenia § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 634/1992 Zb. ako aj a ustanovenia § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Predmetné rozhodnutie bolo nájdením práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Žalobca poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/95/2017-110 zo dňa 13.02.2018. Ak žalovaný potrebuje viacero príkladov, kedy z jeho strany došlo k porušeniu práv spotrebiteľa ako aj povinností veriteľa, je nutné konštatovať, že sa tohto porušenia dopustil samotným postupom v kontraktáčnom procese, keď spotrebiteľa neinformoval, keď spotrebiteľa zavádzal o skutočných náležitostiach zmluvy, keď nekonal s odbornou starostlivosťou, keď zneužil slabšie postavenie spotrebiteľa, keď spotrebiteľovi predkladal neprijateľné zmluvné podmienky, či keď vo vzťahu k spotrebiteľovi použil nekalé obchodné praktiky. Keď nekoncipoval zmluvu v súlade s predpismi na ochranu spotrebiteľa, či keď sa snažil od spotrebiteľa vylákať plnenie na ktoré nemal nárok, resp. keď sa na úkor spotrebiteľa bezdôvodne obohatil. Týmto postupom sa zároveň dopustil aj porušenia ustanovení o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v zmysle § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. ako aj o nekalých obchodných praktikách. Uvedené skutočnosti boli skúmané súdom v pôvodných konaniach, ktorý rozhodol v prospech spotrebiteľa, spôsobom, ktorým sa snažil spotrebiteľovi poskytnúť ochranu pred postupom žalovaného. Snaha žalovaného o opomenutie vyššie uvedených skutočností, ktoré jasne deklarujú porušenie práv spotrebiteľa a povinností veriteľa podľa spotrebiteľského práva, preto v prejednávanom prípade nemá svoje opodstatnenie. Predmetná obrana žalovaného by preto mohla mať svoje miesto v pôvodnom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o vydaní bezdôvodného obohatenia a dokazovali sa okolnosti uzavretia tak zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ako aj opomenutie povinnosti zo strany veriteľa dodržiavať obligatórne ustanovenia vyššie citovaných právnych predpisov (okrem toho vzhľadom na skutočnosť „ex lege“ neplatnosti kogentných právnych noriem je odkaz na zavinenie žalobcu bezpredmetný). V tomto konaní je vyššie uvedené tvrdenie žalovaného nadbytočné okrem iného z dôvodu, že v pôvodnom konaní už bolo deklarované porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa ako sme to koncipovali vyššie. Ku ktorému došlo predovšetkým tým, že žalobca aktívne konal, nakoľko žalovaný vymáhal od spotrebiteľa plnenie, ktoré mu podľa spotrebiteľského práva nepatrilo, čo viedlo k vzniku súdneho konania v ktorom bolo porušenie spotrebiteľovho práva deklarované. Žalovaný mohol vzniku súdneho sporu zabrániť (a porušenie práva nedokončiť) napr. snahou o uzatvorenie zmiery, mimosúdne a pod. čím by k vzniku podmienky „úspešného uplatnenia práva“ na súde nedošlo, pričom v konaní postupoval aj konaním na odvolacom súde, a to napriek názoru vyslovenému okresným súdom, pričom konanie tým ďalej zbytočne predĺžil a odvolací súd následne potvrdil rozhodnutie okresného súdu. Uvedené tvrdenie žalobcu, podľa ktorého presúva podiel zodpovednosti za vznik súčasného konania na žalovaného je preto bez právneho významu, a to z nasledujúcich dôvodov. K porušeniu spotrebiteľského práva došlo žalovaným, nie žalobcom. Ak by tomu tak nebolo pôvodné ani súčasné konanie by nevzniklo. V každom štádiu pôvodného súdneho konania mohlo dôjsť k uzavretiu mimosúdnej dohody (ktorej ak by aj obsahom bolo zaplatenie celého v pôvodnom konaní uplatňovaného nároku) čím by nedošlo k splneniu podmienky - "úspešného uplatnenie nároku na súde" potrebnej na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Pred začatím pôvodného súdneho konania aj pred začatím tohto konania bola žalovanému adresovaná predžalobná výzva ktorej vyhovením by nedošlo k vzniku súdneho konania a súvisiacich trov. Úspech v pôvodnom konaní nebol a nikdy ani nie je pre spotrebiteľa ani z ďaleka istý. Spotrebiteľ ako žalobca vždy podstupuje riziko súdnej prehry a prípadných nákladov s tým spojených o čom svedčí aj fakt, že žalovaný v niektorých konaniach v sporoch so spotrebiteľom uspel. Celá obrana žalovaného je preto zovšeobecnená, bezpredmetná pričom názory žalovaného sú niekoľko krát opakované a predstavujú skôr len akýsi názor - pocit nesúhlasu s pre neho prísnu právnou normou. Odkazy na rozhodnutia, ktoré poukazujú a vychádzajú z už neaktuálnej právnej úpravy ustanovenia § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. v tomto konaní nemajú relevanciu, preto sa k nim žalobca nebude vyjadrovať. Toto konanie má charakter odlišný, opierajúc sa o platnú právnou normu (§ 3 ods.

5 zákona č. 250/2007 Z. z.), ktorá spotrebiteľovi v prípade súdom deklarovaného porušenia jeho práv garantuje vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žiadne s tvrdení žalovaného preto nekorešponduje s danou konkrétnou platnou právnou normou (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.), o ktorú žalobca opiera svoj nárok ako ani s rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach a to aj vo vzťahu k samotnému žalovanému. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu v zmysle § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorými sú: žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa - bolo deklarované aj súdom v konaní 16Csp/41/2016, že žalobca toto postavenie má, zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľ alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa - uvedené vyplýva z citovaných rozhodnutí vydaných v konaní predchádzajúcom tomuto konaniu, spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde - uvedené žalobca preukázal Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/95/2017-110 zo dňa 13.02.2018, právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá - uvedené prináleží od žalovaného (veriteľa). V uvedenej otázke odkazujeme na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú argumentáciu žalobcu: rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/56/2019 zo dňa 11.06.2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/127/2013-105, zo dňa 26.03.2015, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 19.10.2020 vydaný pod sp. zn. 9Csp/138/2020-51, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.11.2020 vydaný pod sp. zn. 16Csp/79/2020-147: bod 12, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.12.2020 vydaný pod sp. zn. 16Csp/85/2020-78. V závere svojho podania žalovaný uviedol (napriek tomu, že nárok žalobcu neuznáva), že vznáša námietku premlčania vzhľadom na to, že žaloba žalobcu podľa Rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, bola podaná už dňa 11.08.2016. Žalovaný však absolútne neuviedol v zmysle akého ustanovenia a v akej premlčacej dobe má byť nárok žalobcu premlčaný, či na základe čoho došiel k takémuto tvrdeniu. Uvedené preto žalobca nepovažuje za kvalifikované vznesenie námietky premlčania a má za to, že nárok žalobcu na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia nemôže byť za žiadnych okolností premlčaný. S uvedenými tvrdeniami žalovaného smerujúcimi k premlčaniu nároku spotrebiteľa preto nemožno súhlasiť a to hneď z niekoľkých dôvodov. Žalovaný nevzniesol kvalifikovanú námietku premlčania: Ak žalovaný vznáša námietku premlčania, túto musí v zmysle platnej právnej úpravy ako aj rozhodovacej praxe súdov riadne odôvodniť, preto nemožno akceptovať akúkoľvek námietku, ale musí ísť o kvalifikovanú námietku premlčania. V prípade kvalifikovanej námietky ide o takú námietku, kedy povinný subjekt nielenže slovne túto vyjadrí, ale ju podloží relevantnými tvrdeniami a nespochybniteľnými dôkazmi. K uvedenému v prejednávacom prípade nedošlo.

Uvedené žalobca odôvodňuje tým, že žalovaný neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti z ktorých by bolo zrejmé, na základe čoho je možné nepochybné dospieť k záveru, že v prejednávacom prípade malo dôjsť k podaniu žaloby zo strany žalobcu po uplynutí premlčacej doby, keď túto ani bližšie nešpecifikuje ani neodôvodňuje. Okrem toho, že žalovaný v predmetnom konaní svoju námietku premlčania riadne neodôvodnil, túto navyše ani nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v prípade tejto skutočnosti spočíva práve na jeho strane. V prípade ak žalovaný vznesie námietku premlčania je jeho povinnosťou preukázať skutočnosti na určenie začiatku plynutia premlčacej doby (a tým aj uplynutie premlčacej doby). Žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/353/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 4Obo/145/2007, rozhodnutie Krajského súdu Žilina vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 14Cob/198/2014, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS/38/2015 - 17, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 25Cdo/1960/1999. Žalovaný vychádza z nesprávneho dátumu začiatku plynutia premlčacej doby vzhľadom na to, že žalovaný predmetnú námietku riadne nekvalifikoval a nekonkretizoval a neoprel o konkrétne ustanovenia zákona, nemožno celkom zrejme určiť z akých skutočností pri určení začiatku plynutia premlčacej doby žalovaný vychádzal. Žalovaný svoju argumentáciu oprel len o dátum 11.08.2016, ako dátum podania žaloby žalobcu v pôvodnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom tento dátum nemožno považovať za dátum začiatku plynutia premlčacej doby nároku na primerané finančné zadosťučinenie uplatnené spotrebiteľom v tomto konaní. V prvom rade je nutné uviesť, že zo žiadneho predpisu nevyplýva žalovaným uvádzaná teória o začiatku plynutia premlčacej doby dňom podania žaloby na súde o vydanie bezdôvodného obohatenia a preto je nutné vychádzať z platnej právnej úpravy ako aj rozhodovacej praxe. V prípade

nároku na primerané finančné zadosťučinenie sa aplikuje všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd deklaroval porušenie práva spotrebiteľa, teda v prejednávanej konaní ide o moment nadobudnutia právoplatnosti Rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2018, teda až deň nasledujúci po tomto dni 10.04.2018 mohla začať plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá by v základnej premlčacej dobe neuplynula skôr ako dňa 10.04.2021 (a vzhľadom na opatrenia prijaté zákonom č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, táto lehota bola na čas od 27.03.2020 do 30.04.2020 prerušená, ako aj na čas od 19.01.2021 do 28.02.2021, t.j. premlčacia doba sa predĺžila o ďalších 76 dní). Uvedené vychádza zo skutočnosti, že v zmysle stanovených podmienok v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sa na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie explicitne vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, ktoré predchádza vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, kde pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia ako aj v zmysle rozhodovacej praxe treba rozumieť, že súd právoplatne judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, zruší rozhodcovský rozsudok, určí neprijateľnú zmluvnú podmienku a pod. a toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť ako to konštatoval napríklad súd v nižšie uvedenom rozhodnutí, a ako to vyplýva aj z logického výkladu predmetného ustanovenia § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/56/2019 zo dňa 11.06.2019. Vzhľadom na to, že žaloba bola na súde podaná už dňa 10.12.2020 a teda ďaleko pred uplynutím premlčacej doby, ktorá ešte ani toho času nemohla uplynúť, žaloba žalobcu bola podaná včas a nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia tak nie je možné považovať za premlčaný.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Prešov 16.4.2021, v ktorom uviedol, že žiada, aby súd žalobu žalobkyne zamietol. Žalovaný považuje žalobu žalobcu za nedôvodnú. Žalobca vo vyjadrení viac krát nesprávne uvádza, že žalovaný má poukazovať na neaktuálnu právnu úpravu, čo nezodpovedá skutočnosti a obsahu odporu voči platobnému rozkazu. Žalovaný je toho názoru, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má prichádzať do úvahy v prípadoch, ak určitému protiprávnemu konaniu, ktorého sa spotrebiteľ úspešne domohol na súde, nebola poskytnutá dostatočná satisfakcia, nebolo mu urobené dostatočné za dosť. Názor, že právo na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), vzniká automaticky bez posúdenia ďalších okolností konkrétneho prípadu, je v rozpore s potrebou spravodlivého usporiadania vzťahov. Aj z čl. 2 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov) vyplýva, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Výklad, ktorý predostiera žalobca o automatickom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie v prípade úspechu v predchádzajúcom súdnom spore s dodávateľom (v danom prípade v spore o bezdôvodné obohatenie), smeruje k formalistickému prístupu k právu. V tomto konkrétnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, že žalobca z úverového vzťahu, ktorý na súde napadla v konaní o zaplatenie 1.234,73 Eur s prísl., vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 16Csp/41/2016, ako aj v tomto súdnom spore, čerpal benefity; žalobca počas deväťročného časového obdobia opakovane z kreditnej karty čerpal peňažné prostriedky, čiže využíval výhody kreditnej karty a revolvingového spotrebiteľského úveru, a následne po vydaní bezdôvodného obohatenia využíva ďalší inštitút hmotného práva, žiadajúc finančné zadosťučinenie. Inak povedané, žalobca potom, čo vyťažil zmluvný vzťah so žalovaným, čerpajúc výhody a benefity z kreditnej karty, napadol toto konanie na súde, obdržal bezdôvodné obohatenie, a následne z tejto situácie vyvodzuje aj svoje právo na primerané finančné zadosťučinenie. Uvedený prístup a využitie inštitútov hmotného práva považuje žalovaný za neférový. Existencia rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, na ktorý poukazuje žalobca, ešte nepoukazuje na ustálenú súdnu prax v otázke posúdenia vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie (a aj pri ustálenej súdnej praxe prichádza do úvahy odôvodnený odklon). Právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie je potrebné skúmať s ohľadom na všetky okolnosti daného prípadu; nie je možné vychádzať len z prostej skutočnosti, že sa spotrebiteľ úspešne domohol uplatnenia svojho práva na súde. Žalovaný zotráva na vznesenej námietke premlčania. V danom prípade uplynula trojročná premlčacia doba v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Žalobca už v čase podania žaloby o zaplatenie 1.234,73 Eur s prísl. (konanie vedené pred tunajším súdom pod sp. zn.

16Csp/41/2016) mal k dispozícii všetky informácie, relevantné pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie (o zaplatenie 300 Eur) je datovaná dňom 10.12.2020, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby. V ostatnom sa žalovaný pridriava odporu voči platobnému rozkazu.

8. Na pojednávaní dňa 30.11.2021 žalobca uviedol, že zotráva na žalobe a poukazuje na svoju právnu argumentáciu. V konaní 19Csp/41/2016 vedenom na Okresnom súde Prešov, sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného, a to na základe úverovej zmluvy, ktorá trpela vadami. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv spotrebiteľa. Žalobca bol v konaní úspešný a žalovaný bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, tak žalobcovi vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Čo sa týka argumentácie žalovaného poukazuje na to, že existencia ujmy ako takej nie je podmienkou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ žalovaný namietal premlčanie nároku, má žalobca za to, že táto námietka je nedôvodná, že podľa zákona o ochrane spotrebiteľa vzniká právo na primerané finančné zadosťučinenie momentom keď sa žalobca domôže svojich práv, teda momentom právoplatného rozhodnutia vo veci. Právoplatnosť rozhodnutia, ktoré je základom, v tomto konaní nastala pred dvomi rokmi pred podaním žaloby. Žalobca má teda za to, že podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sú splnené. Žiada žalobe vyhovieť a priznať právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o výšku samotného nároku, poukazuje na skutočnosť, že už v samotnej žalobe uvádzal dôvody uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia a osobitne poukázal aj na okolnosti prípadu, ktoré vyplývajú aj z odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej. Osobitne poukazuje na bod 18, z ktorého bolo zrejmé, že primerané finančné zadosťučinenie si uplatnil aj na základe toho, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo v oveľa vyššej výške, než si pôvodnom konaní žalobca uplatnil. A aj toto je rozhodujúce pre výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Súhlasí so žalovaným, že nie je možné brať ohľad na súdnu prax za každých okolností, ale je toho názoru, že nakoľko nepozná okolnosti rozhodnutia Okresného súdu Michalovce, nevie sa k tejto veci vyjadriť, zaujať stanovisko a je predpoklad, že toto rozhodnutie bude ešte zmenené. Výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí na úvahe súdu, nemôže súhlasiť ani s námietkou premlčania. Spotrebiteľ ako osoba neznalá práva, nevedel či mu bude v základnom konaní ochrana poskytnutá, preto primeraného finančného zadosťučinenia sa mohol domáhať až po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo veci samej.

9. Súd vykonal dňa 30.11.2021 pojednávanie, ktorého sa zúčastnili obe strany sporu. Na pojednávaní dňa 30.11.2021 žalovaný uviedol, že žiada žalobu zamietnuť alebo priznať primerané finančné zadosťučinenie v minimálnej výške. Poukazuje na ich vyjadrenia. Pokiaľ sa odvádzá právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, toto musí byť primerané. V žalobe sa nedajú nájsť argumenty preto, že suma 300 Eur je dôvodná. Je uľahčené dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa, toto bremeno sa však nezrušilo. Tvrdiť rozhodujúce skutočnosti treba. Súdne konanie má byť konkrétne, treba preskúmať všetky okolnosti na strane žalobcu, tvrdiť to musí stále. Ak nie sú prednášané skutkové tvrdenia, súd nevie ako má rozhodnúť. Z toho vyplynie primeranosť rozhodnutia. Žalovaný poukazuje z praxe na rozhodnutie Okresného súdu Michalovce, kde súd znížil primerané finančné zadosťučinenie až na 35 Eur, toto rozhodnutie však ešte nie je právoplatné. Trvá na premlčaní uplatneného nároku, právo na primerané finančné zadosťučinenie si mohol žalobca uplatniť už pri podaní žaloby vo veci samej. Žalobca nemusel vedieť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti na začiatku v rozsahu 100%, napriek tomu si už mohol uplatniť právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu. Trvá na jeho vyjadreniach.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili strany sporu: žaloba na č.l. 1-8, rozsudok Krajského súdu v Prešove 5Co/95/2017 zo dňa 13.02.2018 na č.l. 11-17, rozsudok Okresného súdu Prešov 16Csp/41/2016 zo dňa 07.02.2017 na č.l. 18-21, predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 01.12.2020 na č.l. 22, predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 06.12.2020 na č.l. 23, platobný rozkaz na č.l. 38, odpor žalovaného zo dňa 08.02.2021 na č.l. 44-46, vyjadrenie zástupcu žalobcu doručené súdu 25.03.2021 na č.l. 57-59, vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného doručené súdu 16.04.2021 na č.l. 75-78.

11. Na základe uvedeného súd zistil nasledujúci skutkový stav:

12. Okresný súd Prešov v konaní 16Csp/41/2016 rozsudkom zo dňa 07.02.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 09.04.2018 vo veci žalobcu Q. B. proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.234,73 Eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 15.08.2006 do zaplatenia. Zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 11.08.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť uvedenú sumu titulom bezdôvodného obohatenia. Súd konštatoval, že medzi stranami sporu bola uzavretá predmetná žiadosť / zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Súd z predložených listín, samotnej žiadosti / zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru mal za to, že zámerom žalobcu bolo získať spotrebný úver na kúpu konkrétneho tovaru, v samotnej žiadosti / zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C žalovaný vopred formulárovou zmluvou vnútil žalobcovi ako spotrebiteľovi iný úkon, ktorý v čase podpísania takej to zmluvy zo strany žalobcu prioritne ani nebol vo sfére jej záujmov. Súd mal teda za to, že v prípade správania sa a postupu žalovaného ide o nekalú obchodnú prax. Súd mal za preukázané, že žalovaný poskytol na základe vyššie uvedeného neplatného právneho úkonu žalobcovi plnenie z titulu neplatne uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere vo výške 1.000 Eur (istina úveru), pričom sám žalovaný prijal plnenie od žalobcu v sume 4.730,86 Eur, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil o 3.730,86 Eur. Nakoľko si žalobca žalobou uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 1.234,73 Eur, súd je takýmto návrhom viazaný a preto priznal žalobcovi voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 1.234,73 Eur titulom bezdôvodného obohatenia.

13. Krajský súd v Prešove rozsudkom 5Co /95/2017 zo dňa 13.02.2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov, číslo konania 16Csp /41/2016 -71 zo dňa 07.02.2017.

14. Listom zo dňa 04.02.2020 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

15. Súd spor takto právne posúdil:

16. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

17. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

18. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

20. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Na základe uvedeného súd právne uzatvára:

23. Vo veci 16Csp/41/2016 Okresného súdu Prešov sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.234,73 Eur titulom bezdôvodného obohatenia vychádzajúceho z neplatného právneho úkonu - poskytnutia revolvingového úveru v dôsledku nekalej obchodnej praxe žalovaného. Žalobca bol v konaní úspešný a to nielen na 1. stupni, ale aj v druhostupňovom konaní.

24. Žalobca si teda bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na plnenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

25. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019.)

26. Žalobca aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Csp/41/2016, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Ako to žalobca v replike sám uvádza išlo o neprimeranú záťaž spôsobenú nezákonným postupom veriteľa, ktorý dlžníkovi predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie, a jedinou obranou žalobcu bolo potom obrátiť sa s ochranou priamo na súd za účelom ochrany svojich majetkových pomerov. Celý tento zdĺhavý a náročný postup trvajúci roky, bol pre žalobcu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, iba umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobcu.

27. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 300 Eur. Táto čiastka zodpovedá menej ako jednej štvrtine sumy 1.234,73 Eur, ktorú si úspešne žalobca uplatnil voči žalovanému v základnom konaní súdnou cestou. Žalobca ako dlžník bol pritom vystavený nutnosti iniciovať riadne súdne konanie ďalej v ňom pokračovať až do jeho záveru - rozhodnutia Krajského súdu vo veci a to za situácie kedy bol vystavený právnej neistote vo vzťahu k svojej majetkovej sfére od 08.12.2006 kedy došlo k uzavretiu predmetnej spotrebiteľskej zmluvy až do rozhodnutia Krajského súdu v Prešove dňa 13.02.2018, teda bezmála 10 rokov. Priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 300 Eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverových zmlúv závažne konal. Preto súd priznal žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 300 Eur teda v plnej výške v akej si svoje právo uplatnil.

28. Na námietku žalovaného sa súd zaobera otázkou premlčania uplatneného nároku. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone uvedenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. (§ 100 Občianskeho zákonníka) pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka. Právo na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia bolo možné na súde uplatniť po prvý raz až deň po dni, v ktorom rozhodnutie v základnom konaní nadobudlo právoplatnosť a to z dôvodu že § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. O ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie práve na okamih úspešného uplatnenia porušenia svojho práva alebo povinnosti vyplývajúcej zo zákona na ochranu spotrebiteľa, či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy. Rozsudok Okresného súdu Prešov 16Csp /41/2016 zo dňa 07.02.2017 nadobudol právoplatnosť 09.04.2018 a vykonateľnosť 13.04.2018. Od 10.04.2018 teda začala plynúť premlčacia doba pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie a tá uplynula až 09.04.2021. Žaloba v tejto veci bola podaná pred uplynutím premlčacej lehoty dňa 10.12.2020. Nárok žalobcu tak nie je premlčaný.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

31. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.